

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὁπῶς φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὁποῖος τὸν παρᾶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐξὴ τοῦ μινὸς Φλεβάρη
κι' ἡ καμύλα 'στὸ ποδάρι.

Τετρακόσα καὶ δέκα κι' ἑννιά,
μασκαράδες πολλοὶ 'στὸν ντουνιά.

Δέστιχ' Ἀποκρηάτικα
κι' ὀλίγον τι μπαγγάτικα.

Ἐμπρός, λεβένταις, 'στὸ χορὸ νὰ 'ποῦμε χωρατὰ
κι' ἡ Τυρρηνὴ Κυριακὴ μᾶς ἀποχαιρετᾷ.

Κατηγοροῦν τὸν Λόρδο μας καὶ μᾶς τὸν λέν Σωτήρα,
ποῦ γίνηκαν γιὰ δάνειο τὰ μάτια του μπακίρα.

Ἄν ἀρχινίσω νὰ σᾶς 'πῶ τοῦ Λόρδου μας τὰ πάθη
ξένοι καὶ ντόπιοι χάνουνε ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

Ἄν ἀρχινίσω νὰ σᾶς 'πῶ τὰ ντέρτια του τραγούδια
ὁ κήπος ὁ Βασιλικὸς δὲν βγάζει πιά λουλούδια.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ κι' ὁ Βασιληᾶς 'στὸ πλάι
τοῦ λέγει πῶς τὸ δάνειο θὰ 'βρῇ μὲ τὸ κολαί.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὸν γελαστὸ μοῦ κάνει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα ὁ Κορωνιὸς πῶς φθάνει.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ καὶ τὸ μουστάκι στρήφει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς εἶδε τὸν Ζαρίφη.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὸν εἶδα νὰ χορεύῃ,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς κάτι μαγειρεύει.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὰ δάκτυλά του γλείφει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς τρώει καταίφι.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, λαλούμενα κτυπᾶνε,
κι' ἐρώτησα καὶ μοῦπανε πῶς ὅλα ντρίτα πάνε.

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, θωρῶ τὸν Εὐγενίδη,
κι' εὐθὺς τὸν Λόου καὶ τὸν Ροῦ τὸν πάει ριπιτίδι.

Τὸν Κορωνιὸ ἐρώτησα πῶς 'ξέπεσ' ἐδῶ πέρα
κι' ἐκεῖνος μοῦπε σιγαλὰ γιὰ τὴν κακὴ του μέρα.

Τὸν Εὐγενίδη 'ρώτησα μὲ σοβαρὸ μεγάλο
εἰς τὸν Διάδοχο σπαθὶ ἂν θὰ χάριση κι' ἄλλο.

Αὐτὸς ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν Εὐγενίδη
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ παλικοῦ τὸ κοφτερὸ λεπίδι.

Μὲ τοῦτ' ὥς τώρα ἔγινε μες 'στὴν Ἀθήνα θαῖνος
καὶ σ' Ἀλεποῦ δὲν ἄφησε οὐρά κι' ὁ Κωνσταντίνος.

Κι' ἄλλο λεπίδι δώσε τοῦ μ. ὀλὰχρυσὴ λαβὴ
κι' εὐθὺς ἡ κάθε Ἀλεποῦ θὰ μείνῃ κολοβή.

Ἐμπρός, πηδᾶτε 'στὸ χορὸ, Ρωμηοὶ μου φωραλέει,
ὁ Εὐγενίδης 'πλάκωσε κι' ὁ Κορωνιὸς τὸ λέει.

Λουφάζει καὶ βουβαίνεται κι' ὁ Πιτ κι' ὁ Καραπάνος...
ἐτέλειωσε τὸ δάνειο τῆς Δόντρας ὁ Ρωμῆος.

Αὐτὸς γιὰ τὸν Χαρίλαο μὲ δίσκο ἀσημένιο
εἰς τὸν Βαλλιάνο ἔτρεξε, κι' αὐτὸς 'στὸν Κοριαλένιο.

Κι' ὁ Κοριαλένιος ἔτρεξε 'στὸν Μόργαν τὸν Ἑγγλέζο
κι' ἐγὼ τὰκούω καὶ πηδῶ καὶ τὸργανό μου παίζω.

Οἱ Τραπεζίται τῶν Ρωμηῶν, κατάμαυρα κοράκια,
μ' ἄσπρα φτερά 'φτερούγισαν ὥσαν περιστερὰκια.

Ὡχού! δὲν γίνεται κακὸ 'στὸν κόσμον πιδὲ μεγάλο
νὰ μὴν τυχαίνης δανειστὴ μὴδ' Ἀγγλο μήτε Γάλλο.

Ἡ ἄσπρη πέτρα τοῦ γιालοῦ δὲν πιάνει πρασινάδα
καὶ δάνειο ποῦν εὐκόλο δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Γιὰ τὴν δεκάρα χάνομαι, γιὰ τὸν χαλκὸ πεθαίνω,
γιὰ μιὰ στερλίνα ψεύτικη σκίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

Παίζουν ἢ φουσαρμόνικαις, βαρεῖ τὸ τουμπελέκι,
κι' ὁ Λόρδος μὲ τὸν Βασιληᾶ τὸ γαϊτανάκι πλέκει.

Ὁ Λόρδος δὲν θὰ μαρανθῇ μὴδὲ θὰ κιτρινίσῃ,
γαρουφαλάκι θὰ γενῇ γιὰ νὰ μᾶς δαιμονίσῃ.

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ... τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ
ἂν θάλλουν κι' ἄλλοι ἐλεγχται ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ .. τὸ δάνειο τελειώνει,
κι' ἴσως τοῦ χρόνου σὺν Θεῷ βροντήσῃ τὸ κανόνι.

Μέσα 'στὸ περιβόλι μου λευκὸς ἀνθίζει κρίνος
κι' ὁ Λόου εἰς τὸ θέατρο ποζάρει θεατρίνος.

Κατακαυμένη μύστερ Λό, μαζί μας τί τραβᾷς...
Μπερτόδουλος κατήντησε ἀπὸ σοφὸς Ἀββάς.

Χωρὶς ταμπάρο ἔμεινες σὰν ἡλθες ἐδῶ πέρα,
πρόσεξε δίχως 'σώδρακο μὴν πᾶς 'στὴν Ἑγγλιτέρα.

Φαντάσου 'στὴν πατρίδα σου τί θὰ σοῦ τραγουδοῦν
ὅταν ἢ Λαῖδες ἔξαφνα χωρὶς βραχὶ σὲ 'δοῦν.

Πρόσεξε μὲ τὴν ἐκθεσι 'στὰ βρόχια μας μὴν πέσης
κι' ὁλόγυμνα τὰ σκέλια σου σ' ὅλαις τῆς Μῆς ἐκθέ-
[σης].

Ἄν 'πῆς κακὸ γιὰ λόγου μας σοῦ λέμε ἄντε χάσου,
κι' ἂν 'πῆς καλὸ γιὰ λόγου μας τιμὴ 'στὰ μούτσουνα
[σου].

Ὅ,τι κι' ἂν 'πῆτε, Λὸ καὶ Ροῦ, σὰς 'κάναμε ρεντίκολα,
γιατί' ἀκόμ' ἢ κόταις μας αὐγὰ γεννοῦνε δίχωλα.

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ... τοῦ χρόνου ποιὸς γνω-
ἂν μπαταρίας δυνατῆς μπαροῦτι δὲν μυρίζῃ. [ρίζει]

Ἐκεῖνος ποῦ τὸ κρέντιτο, Πρωθυπουργέ μου, χάσῃ
τοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῇ καὶ τὰ βουνὰ νὰ πιάσῃ.

Χωρὶς ἀέρα τὸ πουλί, χωρὶς νερὸ τὸ ψάρι,
χωρὶς στερλίνας δὲν βαστᾷ τοῦ Λόρδου τὸ καμάρ.

Ὁ Λόρδος εἶναι τὸ δεντρί κι' ἐμεῖς ὀπωρικά του
κι' ὅποιος δανείζει τοὺς Ρωμηοὺς ξεχνᾷ τὰ δανεικά του.

Ἄργο καιρὸ ἄς πάψουνε τὰ βάσανα κι' οἱ πόνοι
κι' ὁ Λόρδος 'σιγουράρισε δὴτὸ χρόνων τὸ κουπόνι.

Ἀμύγδαλο ἐτσάκισα μὲς 'στὴν χαρὰ ποῦ πῆρα
καὶ μέσα ἐζουγράφισα τὸν Λόρδο τὸν Σωτήρα.

Πηδᾶτε μὲ τὸν ταμπουρά, πηδᾶτε μὲ κλαρίνο,
καὶ δέστε χειροπόδαρά τὸν Λὸ τὸν θεατρίνο.

Ἐμπᾶτε μέσα 'στὸ χορὸ μὲ σπάθαις καὶ σπιρούναις
νὰ ξεροκοκκαλίσωμε τὰ νέα μιλιούνια.

Νὰ μὴ σὰς καίγεται καρφὶ καὶ τρώτε, τρώτε, τρώτε
κι' ἅμα κι' ἐκεῖνα φαγωθοῦν Ἀλλάχ κερίμ ὡς τότε.

Δὲν θ' ἀπομείνῃ δανειστῆς, ποῦ νὰ μὴ μᾶς δανείσῃ,
κι' οὐτ' ἐλεγκτῆς, ποῦ δὲν θάλλῃ κι' ἐδῶ νὰ σερίσῃ.

Ἄς τὸν Λόρδο γιὰ τὸ δάνειο πηγαῖναν ὅλοι κόντρα,
'στὸν οὐρανὸ τὸ 'γύρευε καὶ τῶθρε μὲς 'στὴν Λόντρα.

Βρυσούλα πεντακάνουλη, νερό μου χρυσταλένιο,
πάλι τὴν ἐκατάφερες μ' αὐτὸν τὸν Κοριαλένιο.

Δὲν ἴδανε τὰ μάτια μου σὰν τέτοιο κυνηγάρη
νὰ κυνηγᾷ τοὺς δανειστάς μὲ ἥλιο καὶ φεγγάρι.

Ἐκεῖ ποῦ παραδέρνεται φορεῖ στραβά τὸν σκούρο
καὶ πέφτουν μὲς 'στὰ βρόχια του σὰν τὸ πουλί τὸ
[μυρμιρ].

Εἰς τὴν ἀρχὴ τὸ δάνειο εἶναι γλυκὸ, καίμακι,
μὰ σὰν μᾶς σφίξῃ ἢ πληρωμὴ ἀρχίζει τὸ φαρμάκι.

Τὰ δάνεια σὰν παλαβοὺς καὶ τοὺς Μυλλόρδους κύνες
μ' ἓνα τοκομερίδιο τὴν πόζα των τὴν χάνουν.

Σὰν ἀρχινοῦν οἱ δανεισταὶ νὰ γνέφουν μὲ μαντίλι
βλέπεις σὰν βῶδι τὸν παππᾶ, τὸν οὐρανὸ σποντῆ.

Ἐλᾶτε 'στὸν Μυλλόρδο μας τριγύρω, μασκαράδες
ἀπ' ὅλα εἶναι πιδὲ γλυκὸ χαζίρικοι παράδες.

Ὅταν δὲν συλλογίζεται κανεὶς πῶς θὰ πληρώσῃ
δὲν εἶναι Λόρδος ἂν γερὸ παρὰ δὲν σαβουρώσῃ.

Ἀνάθεμα τοὺς δανειστάς, ποῦ νὰ τοὺς φᾶν τὰ φῶτα
γιὰ τοὺς μόνον ζύνονται κοιλιαῖς μὲ κεραμίδια.

Ἐκεῖνοι τὸ Ρωμαῖκο τὸ τρῶν μὲ τὰ λιμὰ
καὶ σὰν παλῆας κατασκευῆς ὑπόνομος βρωμᾷ.

Ἀστροπελέκι καὶ φωτιά νὰ πέσῃ νὰ τοὺς κάψῃ
κι' οὐτ' ἓνα σάββανο γι' αὐτοὺς κι' ὁ Λόρδος νὰ πᾶ
[πέφτει].

Ἄσπρος χορός... ἡ Φασουλῇ σὰν κάτασπρη βιολέτα
ἀσπροφορεῖ μὲς 'στὸν χορὸ μὲ σὶκ ἀβράς Σινιόρας,
κι' ὁ καθβαλιέρος Φασουλῆς φορεῖ γιὰ ντουαλέτα
μιὰ 'ποκαμῖσα νυκτικὴ καὶ 'σώδρακο τῆς ὥρας.

Ἐτέλειωσε τὸ δάνειο ... θὰ ζήσωμε δὴτὸ χρόνια
κι' ἄς φᾶμε ὅλοι σήμερα παστίτσο μακαρόνια.

Ὁ Εὐταξίας ἔσκασε, ὁ Ράλλης ἐδοῦβάθη,
κι' ἀπ' τὴν σκασίλα τὴν πολλὴ θὰ βγάλουν καλαγχάθι.

Ἀπὸ πράγματα ἐφάγαμε ὡς τώρα μὲ κουτάλα,
τὴν δόξα καὶ τὰ δάνεια, καὶ δὲν μᾶς μέλλει γι' ἄλλα.

Ὅποιος δὲν ἐβγῇ μασκαρᾶς 'στοὺς δρόμους μὲ τὸ κάρο
ἐκεῖνος εἶναι μασκαρᾶς καὶ τὸν κακὸ του φλάρο.

Ὅποιος δὲν μασκαρεύεται τὸ μούτρο του χαλᾷ
κι' ἀμέσως ἀλευρόνεται μὲ σκόνῃ τοῦ Μελά.

Τρελλοὶ σεισμοὶ 'στὴ Ζάκυνθο, σεισμοὶ 'στὴ Σαμοθράκη,
καὶ μὲς 'στὸ Χαβιρόχανο τῆς γρίνιας τὸ σαράκι.

Κάθε μεσίτης σήμερα γλεντᾷ καὶ ξεφαντόνει,
ἐπέφτει τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι.

Κι' ἡ δύστυχη Πιστωτικὴ ἀπάνω τῆς θὰ πάρῃ,
ποῦ μὲ τὸ σήμερ' αὔριο κοντεύει νὰ κρεπάρῃ.

Δὲν τὸλπιζα, δὲν τὸλεγα, μὴδὲ 'στὸ νοῦ μου τῶχα
πῶς θὰ περάσῃ γιὰ καιρὸ τοῦ μπαροῦτι τοῦ ἔβγα.

Τὸν Πιτ ἐρώτησα γιὰ τὰ φρύδια του σουφρόνει
κι' εἶπε πῶς δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ρίξῃ τὸ κανόνι.

Καὶ σὺ μαζί μας γέλα, Πιτ, μὲ γειά σου καὶ χαρά σου...
μὴ τόσο σεκληπίζεσαι καὶ θάλλῃ κι' ἡ σειρά σου.

Ὅλα τὰ λόγια λόγια 'ναι, μᾶναι καὶ κατὶ λόγια,
ποῦ κτίζουνε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνώγεια καὶ κατώγεια.

Ἐρώτησα γιὰ τὴν Αὐλὴ πῶς διόλου δὲν γελᾷ
κι' ἐκεῖνη μούπε 'στοὺς σεισμοὺς πῶς 'ξώδεψε πολλὰ.

Ἐρώτησα τοὺς Πρίγκηπας γιὰ τὴν ἐλπίδα
καὶ μούπαν πῶς τὸ αἷμα των ἀνάβουν οἱ χοροί.

Σὲ ἀγαπῶ, Μυλλόρδε μου, καὶ ποῦ μὲ βάζεις τάχα
ἐπάνω 'στὸν Φραντζέσκο Ροῦ καὶ 'στὸν σὶρ Λὸ τὸν χάχα.

Κι' ἂν γκρεμισθῇ ἀπὸ τοὺς δρόμους 'στὰ μαλακὰ νὰ πέσῃ
νὰ στραπατσάρῃ καὶ τῶν δὴτὸν σκαρτάδων τὰς ἐκθέσεις.

Βασιλικὸν ἐφύτρεψα ὅσπῃ κλίνη ποῦ κοιμᾶσαι
τὴν βίζιτα τοῦ Βασιλεῖα γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μετὰ δειανὸ στομάχι,
μονάχα ὁ Μυλλόρδος μας Σαρακοστή δὲν θάλλῃ.

Καὶ βάλτε τον ὅσπῃ κούνια του νὰ κἀνῃ νάνα νάνα
καὶ σὰν ξυπνήσῃ τῆς Λαμπρῆς ν' ἀκούσῃ τὴν καμπάνα.

Νὰ χαμηλῶναν τὰ βουνὰ νὰ δῶ μες ὅσπῃ Λονδῖνο
πῶς τὸν παρὰ θὰ μᾶς μετροῦν καὶ μούντζαις νὰ τοὺς
[δίνω.

Τὸν Θεωράκη ῥώτησα γιὰτ' εἶναι πικραμένος
κὶ εἶπε πῶς εἶν' ἐκ τῆς Αὐλῆς πολὺ ἀδικημένος.

Ὁ Βασιλεὺς τὸν φίλησε μιὰ Καθαρὴ Δευτέρα
κὶ ἐμύριζε τὸ στόμα του σαράντα μιὰν ἡμέρα.

Ἀδικημένοι ἀρχηγοὶ, βασιλικὸ μυρίστε
γιὰ νὰ σᾶς ὅθῃ ὁ Βασιλεὺς καὶ νὰ σᾶς πῇ «ὀρίστε».

Τοὺς Ὑπουργοὺς ἐρώτησα πῶς ἔχουν τόση πάστρα
κὶ αὐτοὶ μετὰ γέλοιο μούδειξαν τὸν οὐρανὸ μετὰ τᾶστρα.

Ἐνα πρὸς ἕνα, μούπανε, ὅλα τὰ στέρια τῆρα . . .
τόσα θὰ γράψῃ δάνεια τὸ χέρι τοῦ Σωτήρα.

Κὶ ἡ Μαύρη Μοίρα ἴλῃθη κε κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
κὶ ἐδέθη ἀπ' τὸν Ναύσταθμο μετὰ ὅσπῃ Λειψοκουτάλα.

Χρυσαῖς σπαλέταις ὀρέσταις κὶ ἐπῆγα σ' ἕνα μπάλο
κὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς Πρίγκηπας μ' ἐπάτησε ὅσπῃ κάλο.

Ἐπλῖθηκα κὶ ἀλείφθηκα μετὰ ποῦδρα καὶ κολόνια
κὶ εἶδα τὰ Πρίγκηπόπουλα μετὰ μάσκαϊς ὅσπῃ σαλόνια.

Ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦ Συγγροῦ ὡς ὅσπῃ πρῶτῃ χορεύει
καὶ μέσα σὲ θολὰ νερὰ ὁ Λόρδος του ψαρεύει.

Ἀνοίγουν τὰ κατάστιχα τοῦ καθενὸς μουφλούζῃ
κὶ ὁ σεβνταλῆς Πρωθυπουργὸς ὅσπῃ Βουλευτὰς του
[σκούζει.

Γεῖά σας, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, χαρὰ ὅσπῃ λεβεντιά
[σας . . .
μετὰ τῆς πολλὰς μου προκοπαῖς ἔξοκῶφανα ταῦτ' ἅς σας.

Γιὰ τῆς σοφαῖς ρετσέταις μου, ποῦ τῆς θαυμάζουν
[ὅλοι,
ἐφύτσατ' αἶμα ὅσπῃ Βουλὴ καθημερινὴ καὶ σχολή.

Γιὰ τοῦ Κουβέρνου τὴν τιμὴ, πιστοὶ μου φουκαράδες,
δὲν ἤγατε ὅσπῃ τόπο σας νὰ βγῆτε μασκαράδες.

Μετὰ ὅσπῃ Βουλὴ γιὰ χάρι μου ἐμείνατε ἀρῆστο,
ἀλλὰ κουράγιο κὶ ἔρχεται μετὰ μεγάλο μανιφέστο.

Λίγο κουράγιο, βρὲ παιδιὰ, καὶ φουσκαμένα λόγια,
νὰ βγοῦν τὰ μεροκάματα, νὰ πληρωθοῦν τὰ γόγια.

Τὴν πῆτα ποῦ θὰ φάτε σῆς θὰ εἶναι πῆτ' ἀλλήθῃ,
χωρὶς σπανάκια πλάθεται καὶ δίχως κολοκύθα.

Τὴν πῆτα ποῦ θὰ φάτε σῆς δὲν θὰ ναι τιποτένῃ,
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἔφτιασαν τὰ λένε Κοριλλένια.

Ἄιντε μωρὲ καχπὲ παρὰ, σ' ἐμένα μὴν παρνεῖσαι,
ἐγὼμαι ποῦ σ' ἐγλέντισα καὶ τώρα μ' ἀπαρνεῖσαι.

Ἐλα, παρὰ κακότροπε, ποῦ μ' ἔκανες κλαψάρι,
ἔλα, παρὰ, ποῦ μούψησες ὅσπῃ χεῖλῃ μου τὸ ψάρι.

Ἐλα, στερλίνα τζόγια μου, τοῦ κόσμου μαλαγάνῃ,
ποῦ πῆρα γιὰ χατήρι σου τῆς γειτονιαῖς παγάνῃ.

Ἐλα, παρὰ, καθένας μας κορῶνα νὰ σὲ βάλλῃ,
ἔλα νὰ νοιώσωμε κὶ ἐμεῖς πῶς εἶναι καρναβάλῃ.

Ἐλα πρὶν βάλουν τῶν Ρωμηῶν τὰ κόκκαλα ὅσπῃ πᾶν
τὰ κόκκαλα ποῦ τάισαν τὸν κόσμον μετὰ τὸ μάννα.

Τὰ κόκκαλα ποῦ μιὰ φορὰ τοὺς Φράγκους ἐξευγένησαν
καὶ τὸν παπποῦ καὶ τὴν γιαγιά τῆς ἑλευθερίας ἐγένησαν
[νύχταν.

Τὰ κόκκαλα ποῦ ρίχνουμε εἰς ὅσους δὲν δανείζονται,
κὶ οἱ σκύλοι τὰ σιχαίνονται καὶ δὲν τὰ ροκανίζουν.

Εὐχαῖς κὶ ἐξάψαλμο γιὰ σᾶς, γιὰ ἕμένα καὶ τὸ γένος
διαβάξῃ θηλυκὸς παππᾶς καὶ διάκος γκαστρομῆνας.

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλὸ,
μετὰ τεῖσαι φορτωμένο; . . . μετὰ φόρτωμα καλὸ.

Φέρνω στερλίνας, ντούμπιαις, καὶ χίλια δρὰ καλὰ,
μὰ κουβαλῶ μετὰ τᾶλλα καὶ πετεινοῦ μυαλὰ.

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλὸ,
δῶσε μας τοὺς παραδες καὶ πάρε τὸ μυαλὸ.

Ὅπως πρῶτα πάλι λάμπω,
ὅπως πρῶτα ντοῦρος στέκω
καὶ στεφάνια ξαναπλέκω
τῆς ἑλῆς βασιλικά.

Ὅσα λούλουδα ὅσπῃ κάμπο
μαδημένα ῥωτηθῆκαν
κὶ ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
ὅτι θαῖσω δανεικά.

Ὡχού! πῶς δὲν τρελλαίνομαι . . . βαρδᾶτε νὰ περάσω . . .
μόνος ἐγὼ προῶρισται νὰ δράσω καὶ θὰ δράσω.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μετὰ σκόρδα καὶ κρεμμύδια . . .
τοῦ χρόνου πάλι, βρὲ παιδιὰ, θὰ ξαναπῶ τὰ ἴδια.